

Șocul de la 11 septembrie 2001

Și dacă aș spune tare ceea ce se doar șoptește:

«La 11 septembrie (2001) s-au înfruntat două anticulturi: americană și jihadă - cea care se revendică de la islam, însă este împotriva preceptelor Coranului?»

Aș fi tratat de antiamerican, de antiarab - ba chiar de terorist! Am fost-sânt-voi fi, alternativ-simultan: antisemit și jidovit, antirus și rusofil, anti-român și basarabean xenofob...

Am auzit și dinspre București ecouri provenind din Franța, Germania, Anglia (însă nu și din Italia, Spania, Portugalia - oare de ce?) sub forma de indecent răcnet de solidaritate:

«De la 11 septembrie sântem cu toții americani!»

Servilism dezgustător, secreție de turmă. Un occidental isteric a parafrazat celebra zicere a lui John Kennedy: «Sunt [și eu] un berliner» (el își exprima solidaritatea cu locuitorii Berlinului, parte ostatică ai rușilor, parte robii ai rușilor), după el s-au grăbit să zbiere în cor toți frustrații occidentali ai căror părinți erau nostalgici ai luptei pentru pace în Vietnam; după ei, laie, culturaletii noștri dâmbovițelini, altfel politologi, futurologi, astrologi, americanologi, bursieri și postulanți.

Poți să-ți exprimi compasiunea față de cineva care a suferit o grea pierdere - de obicei legată de moarte; în nici un caz nu poți pretinde că «ești și tu», fie mort, fie fratele-mama-fiul mortului. Așa, pentru că nu e logic, nici corect. Și nici decent.

Data de 11 septembrie poate constitui o piatră de hotar - însă nu fiindcă «de la 11 septembrie» noi, ne-americani, am fi devenit fulgerător americani, ci pentru că atunci, ei, prietenii noștri, americanii, au primit o lovitură cumplită, neașteptată: pentru întâia oară în scurta lor istorie au aflat ce înseamnă ca tu, *civil, să fii atacat, din cer, pe solul național* (Pearl Harbour: undeva, pe o insulă, departe, în spațiu - și în timp...). Ei se credeau cei mai buni, cei mai dreapți; cei mai cinstiți, cei mai harnici; cei mai inteligenți, cei mai generoși; cei mai morali și cei mai iubiți dintre oamenii de pe întreaga planetă - și, dintr-odată...

Două au fost întrebările-imprescație rostite de americani în direcția Divinității:

«Doamne, de ce m-ai pedepsit *pe mine*, de ce mi-ai făcut *mie* asta?» - ceea ce se traduce prin: Dumnezeu mă bătuse *doar pe mine, american, numai mie* îmi făcuse «asta» - ceea ce era nedrept;

«De ce ne-au făcut [ei] asta, nouă, care *îi ajutăm și-i iubim*? De ce *au început să ne urască*, dintr-odată, de ce au devenit ingrati - noi ne-am dat de două ori sângele, în secolul trecut, pentru cauza lor, noi le-am trimis ajutoare alimentare, medicale, de fiecare dată când *s-a putut...*» - impersonalul viza ne-ajutorul față de comunități și ele, nefericite, dar aflate sub controlul Chinei și al URSS.

În deceniile trecute când Europa Occidentală era scăldată în sânge de pe urma acțiunilor terorismului de stânga (Brigăzile Roșii în Italia,

Armata Roșie în Germania), americanii se arătau mirați-indignați că autoritățile locale nu sunt în stare să lichideze bandele care compromiteau vacanțele culturale ale cetățenilor americani; când terorismul islamic (în fapt: diversiunea guvernului comunisto-militarist algerian) a însângerat Franța, americanii - și nu doar turiștii, ci și gazetarii și oamenii de afaceri - nu încetau de a trata statul și poliția franceză de incapacitate patentă, ba chiar de complicitate cu teroriștii, amenințând cu denunțarea unor contracte comerciale... Fiindcă erau siguri: la ei, în America așa ceva era de neconceput - America fiind o fortăreață inexpugnabilă, păzită zi și noapte de armata cea mai puternică - ce să mai vorbim de atotștiitorismul, de eficacitatea polițiilor FBI și CIA...

Și a venit 11 septembrie. În loc să caute **motivele** agresiunii (printre ele: Palestina), au acuzat Cerul de nedreptate la adresa lor.

Anticultura americană în splendoarea ei analfabetizatoare a primit o lovitură cumplită de la o (sau: de la cealaltă?) anticultură, barbaricultura dimpotrivă: cea vehiculată de câțiva arabi supra-bogați, supra-occidentalizați. Jihad: un număr restrâns de indivizi, nu mai mulți gândiseră și impuseseră *teroarea* Revoluției Franceze și a celei Bolșevice.

S-a spus mereu că secreția “gândirii” terorismului benladenist ar fi expresia “maselor largi de musulmani umiliți de creștini, colonizați de occidentali” - de acolo s-ar trage ranciuna tenace a lumii a treia. Numai că “masele de musulmani” nu arătau spre America - ci spre Palestina. În acest sens, ceea ce li se întâmplă Palestinienilor din partea Israelienilor - cu suținerea, complicitatea, chiar cu îndemnul americanilor - poate fi considerat, nu atât *cauza* (deși, de la venirea lui Sharon la afaceri...), ci pretextul; mai corect: **alibiul** jihadiștilor:

«Iată cum îi pedepsim noi pe persecutorii fraților palestinieni»...

Bineînțeles, nu soarta palestinienilor umiliți, spoliați, alungați de pe pământul lor, băgați în sârme, masacrați de tancurile, elicopterele, avioanele de vânătoare (americane) israeliene le stă la inimă benladeniștilor - dovadă: în răzbunarea lor oarbă nu au vizat Tel Avivul, ci New Yorkul; nu au atacat nave de război israeliene - ci americane... În ochii acestora, Americanii sunt inamici, nu pentru că susțin Israelul în toate acțiunile sale teroriste împotriva băștinașilor palestinieni, ci pentru că le sunt rivali pe terenul anticulturii. Și mai ales fiindcă ei, americanii au fost, nu doar “alfabetizatorii” lor, individual, ci fabricanții terorismului antioccidental.

În secolul nenorocit care a trecut, XX, Rusia a fost puterea cea mai distructivă, cea mai nocivă. America, în ochii noștri naivi: Îngerul Păzitor, Arhanghelul Salvator. În ultimul război mondial i-a salvat de Hitler pe francezi, pe italieni, pe belgieni, pe englezi - dar nu și pe polonezi și pe cehoslovaci - de ce? Simplu: fiindcă Hitler murise - trăiască Stalin! Pe noi, românii, dacă americanii nu ne-au persecutat altfel decât bombardându-ne, mai ales în Duminica Paștelui 1944, nici nu ne-au ajutat atunci când aveam nevoie de ei și îi așteptam să-și onoreze promisiunile. Ba, în cazul Ungurilor, în 1956, neintervenția lor, a avut valoare de *complicitate cu Sovieticii* la strivirea insurecției.

Înapoi la terorismul impropriu numit: “arab”: acesta, cronologic,

a început cu Iranul, comunitate ne-arabă - doar islamică. Ura iranienilor împotriva americanilor nu a fost ura musulmanilor împotriva creștinilor, ci a unei țări împotriva altei țări (America) - care dădea ajutor dușmanului ei de moarte: Irakul. Fundamentalismul homeynist a pornit de la conflictul religios dintre șiiți și sunniți, a alunecat la un conflict (aparent) între musulmani și creștini - dar nu a fost decât unul economic, în care "găina" a fost (și este, în continuare): *petrolul*.

Are să mi se reproșeze iar obsesia petrolului: am vorbit repetat de *petrol* ca armă de șantaj pe care **trebuia** să o folosească România întru apărarea ființei naționale și a unității teritoriale, în 1939-40, față cu Hitler-Stalin. După șase decenii, care a rămas cauza convulsiilor, chiar a războaielor din Kuweit, Irak, Afganistan, implicarea Pakistanului, a Turciei, interesele-vitale în Caucaz și în Asia Centrală? *Petrolul!*

Pentru petrol, Americanii fac orice - și contrariul.

Numai niște comentatori (ba chiar istorici) fără memorie nu știu de unde să-i ia pe Diavolii, pe reprezentanții Imperiului Răului (cum le zice cultivatul președinte actual, Bush junior) ca Homeyni, Saddam, Ben Laden. Cum, de unde ?- dar *toți acești dușmani-de-moarte ai "civilizației albe", ai americanilor au fost fabricați de... americani, au fost inventați de americani*. Iar ei, "ingrații" se întorseseră împotriva Pygmalionului și Stăpânului lor! CIA îl susținuse și îl ajutase și pe Massud, în Afganistan - dar numai atâta vreme cât acesta lupta împotriva Rușilor (cu care Americanii erau atunci în conflict). De cum a început Marea Fraternitate Americano-Rusească, iar Massud a devenit incomod, la cererea lui Putin pe lângă Bush, Americanii l-au lăsat din brațe pe eroul luptei antirusești și se poate spune că CIA l-a dat pe mâna *talibanilor - pe care tot americanii îi fabricaseră* - cu puțin înainte de a-i declara "Diavoli!" - iar aceștia l-au asasinat în liniște.

Terorism... Cine vorbește de *terorism*: teroriștii!

În Franța ocupată autoritățile de la Vichy, colaboraționiste, îi numeau "teroriști" pe acei francezi patrioți care se manifestau împotriva ocupantului german; în România ocupată de ruși, în 1944, autoritățile colaboraționiste îi numeau "teroriști" pe acei patrioți români care luptau împotriva ocupantului sovietic și a slugilor lor băstinașe; erau oare numiți altfel decât "teroriști" - începând din același nenorocit an 1944 - balticii, polonezii, ucrainenii care luptau împotriva ocupantului rus?; nu erau tot atunci "teroriști", în gura rusului ocupant, basarabenii și bucovinenii? Dar acum - adică în ultimul deceniu - cum le-au spus cecenilor Elțin, Putin - nu "teroriști"? Nu le spun chinezii tibetanilor - de, iată, 50 ani: "teroriști"? Nu le spuneau sârbii lui Miloșevici albanezilor din Kosovo - care luptau pentru recăpătarea drepturilor legitime, furate în 1989 - tot "teroriști"?

În Palestina înainte de 1948 cine erau "teroriștii"? Evreii care luptau împotriva englezilor pentru a avea un loc sub soare, printre ei viitori prim-miniștri ai statului Israel: Menahem Beghin, Itzak Shamir... Însă de cum Evreii au pus stăpânire pe Palestina, cum "teroriști" au devenit... alții, ceilalți, luptătorii pentru pământul natal, casele, livezile, demnitatea: Palestinienii (care, din punctul de vedere al

dreptului-pământului au cel puțin tot atâtea temeiuri ca și recentii-evrei, până ieri “revoluționari internaționaliști, altfel cetățeni sovietici” deveniți fulgerător și naționaliști și mistici și xenofobi și partizani ai apartheid-ului și constructori emeriți ai Zidului (Rușinii) Ierusalimului.

Într-adevăr: este vorba de înfruntarea a două anticulturi; de lupta între două barbarii; de ciocnirea între două variante ale *terorismului*: cea de-stat a imperialismului americano-ruso-chinezo-israelian care, nu-i așa, “face baraj extremismului” și varianta geamănă, benladenistă.

Nu este lipsit de interes să recapitulăm: care state și-au dat mâna, pentru a lupta împreună împotriva *terorismului*? (s-a uitat întâlnirea de la Pekin în care trei siniștri clowni-dictatori-teroriști: american, rus, chinez jurau că vor combate... terorismul?) - însă, în “probleme secundare” se opun cu o îndârjire demnă de o cauză cu adevărat bună:

1. În chestiunea interzicerii emisiunilor de oxid de carbon care atacă pătura protectoare de ozon, astfel modificând climatul planetei, generând deja catastrofe “naturale” (inundații, secete) - cine s-a opus și se opune tentativei de salvare a pământului nostru? Statul aflat în fruntea campaniei... antiteroriste, campionul poluator: USA!;

2. În chestiunea interzicerii fabricării și vinderii minelor antipersonal (cele care au schilodit și continuă să rupă picioarele a milioane de ființe oamenești - cu precădere copii - în Afganistan și în Kosovo, în Cambodgia, în Angola, în Liberia) cine se opune acestui terifiant instrument de teroare exercitat asupra nevinovaților, a civililor? Exact Statele aflate în Concordia Mondială împotriva Terorismului: USA, Rusia, China, Israel - și Coreea de Nord;

3. În legătură cu înființarea Curții Penale Internaționale (după aceleași principii ca și Tribunalul de la Nürnberg), care să-i judece pe cei vinovați de crime de război, crime împotriva omenirii, genocid, sclavaj, deportare, viol... - cine i se opune? Bineînțeles: USA, Rusia, China, Israelul! La ce ne-am fi așteptat: să fie de acord călăii cu propria-le pedepsire?

A murit URSS? Trăiască USA! Avea dreptate tata când spunea:

«Americanii se deosebesc de ruși doar prin numărul stelelor de pe drapel».

Mulți sunt aceia care contestă termenul de *anticultură* aplicat americanilor și, pentru că tot sântem noi literați, explică:

«O comunitate care a dat scriitori ca Poe, Pound, Hemingway, Faulkner nu poate fi anticulturală».

La care orice alfabetizat poate replica:

«O comunitate care a dat scriitori ca Goethe, Schiller, Heine, a putut foarte bine să-i alunge din țară pe mulți scriitori și să le ardă cărțile, să ardă oameni; o comunitatea care a dat scriitori ca Pușkin, Gogol, Tolstoi, Dostoievski, a putut foarte bine să ardă cărți, să-i împuște pe loc pe scriitori, ori să-i trimită la moarte sigură în gulag. Fiindcă - din păcate - nu există legătură între *literatură* și *cultură*.

Literatură - bună - au și românii... Cât despre cultură...

Paul Goma